

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. R.  
przeciwko K. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
o sprostowanie protokołu powypadkowego i ustalenie wypadku przy pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 25 lutego 2020 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 30 lipca 2018 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

A. R. pozwem z dnia 10 marca 2013 r. przeciwko K. Sp. z o.o. w W., wniosła o ustalenie, że wypadek jakiemu uległ jej syn M. R. w dniu 22 sierpnia 2012 r. był wypadkiem przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Ponadto wniosła o sprostowanie protokołu powypadkowego we wskazanym wyżej zakresie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z 15 września 2017 r. Sąd Rejonowy w W. w punkcie pierwszym - oddalił powództwo; w punkcie drugim - odstąpił od obciążania powódki A. R. kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy stwierdził, że strona powodowa nie wykazała przesłanek niezbędnych do uznania, że śmierć M. R. , była wypadkiem przy pracy.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyła powódka, zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego zarówno za pierwszą, jak i drugą instancję, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Powódka wniosła ponadto również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność ustalenia, czy: - okoliczności i warunki pracy, którym poddany został M. R. w okresie przed śmiercią, były i czy mogły być przyczyną silnego stresu psychicznego i fizycznego, który w efekcie doprowadził lub mógł doprowadzić do jego śmierci.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie: 1) art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej (ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych; 2) art. 233 § 1 k.p.c. 3) art. 217 k.p.c., 232 k.p.c., 233 § 1 k.p.c. i 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.; 4) art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 227 i 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.; 5) art. 232 zd. drugie k.p.c.; 6) art. 227 k.p.c., 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.; 7) art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z 233 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w W. w punkcie pierwszym oddalił apelację; w punkcie drugim nie obciążył powódki kosztami zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że brak było jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby dawać podstawę do twierdzenia o szczególnym obciążeniu psychicznym czy fizycznym, które miałyby stanowić przyczynę zewnętrzną śmierci M. R. .

Skargę kasacyjną wniosła odwołująca się. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła o art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4, czyli na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wskazała, że niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa spowodowało, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy jest niepełny, co z kolei stanowi przeszkodę do rozstrzygnięcia sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej spółki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona,

to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Przy czym podkreślić należy, że w judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, w której oczywista zasadność skargi kasacyjnej miałaby polegać na oczywistym naruszeniu przepisów procesowych, gdyż, stosownie do art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96 - OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436).

Nie można jednak uznać, że skarżąca w niniejszej sprawie wykazała, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała żadnego przepisu, którego oczywiste naruszenie miałoby przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając się jedynie do polemiki z jednoznacznymi ustaleniami faktycznymi, dokonanymi w rozpoznawanej sprawie, opierającymi się na opinii

biegłego kardiologa oraz zeznaniach świadków. Skoro w myśl art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie mogą one zatem przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r. wprost wskazał, że wiązanie przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej z nieustalonym w sprawie stanem faktycznym należy uznać za niedopuszczalne (I UK 410/13, LEX nr 1646933).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).